

Делесук

ШАНОВНІ БАТЬКИ!

Коли ви прочитаєте своєму синові чи доньці казку „Телесик“, не поспішайте відкласти книжку. Дайте малюкові можливість переказати казку по-своєму. Допоможуть йому малюнки, а чорно-білі ілюстрації він сам розфарбує. Дитина матиме цікаве заняття і вчитиметься говорити, пов'язувати зміст і малюнки.

ТЕЛЕСИК

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:

— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати,— от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку. Положила баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає:

— Люлі-люлі, Телесику,
Наварила кулешику,—
І з ніжками, і з ручками
Буду тебе годувати!

Кохала-кохала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того сінка Телесиком.

От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібнее веселечко: буду я рибку ловити та вас годувати!

От дід зробив золотий човник і срібнее веселечко, спустили на річку,— він і поїхав. Їздить. Телесик по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже:

— Гляди ж, сину, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі.

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

Телесик почує:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка,— це ж моя матінка снідати принесла! Пристав до бережка, наївся, напився, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити.

А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, прийшла до берега та й

давай гукати товстим голосом:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він чує:

— То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від берега геть.

От мати Телесикова наварила йому обідати, понесла до бережка та й кличе.

Він почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла.

Приплив до берега, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човника і поплив знову.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та й пішла до коваля:

— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері!

Коваль і скував. Вона пішла до бережка й стала кликати:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він думав, що то мати:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка,— то ж мені матінка їсти принесла!

Та й приплив до бережка. А змія його мерщій ухопила з човна та й понесла до своєї хати.

Приносить до хати:

— Зміючко Оленко, відчини!
Оленка й відчинила; змія ввійшла в хату.

— Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу — та будемо гуляти.

Та й полетіла кликати гостей.

От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається, а тоді й каже:

— Сідай, Телесику, на лопату!

А він каже:

— Коли ж я не вмюю,— як його сідати?

— Та вже сідай! — каже Оленка.

Він і поклав на лопату руку.

— Так? — каже.

— Та ні-бо: сідай зовсім!

Він поклав голову:

— Отак, може?

— Та ні-бо, ні! Сідай увесь!

— А як же? Хіба так? — та й поклав ногу.

— Та ні-бо,— каже Оленка,— ні, не так!

— Ну так покажи ж,— каже Телесик,— бо я не знаю як.

Вона й почала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч і заслінкою піч затулив, а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить.

От змія прилітає з гостями.

— Зміючко Оленко, відчини!

Не озивається.

— От вража Оленка — вже десь повіялась!

От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл. Відслонила змія заслінку, вийняла печеню, та й їдять,— думали, що то Телесик. Попоїли добре, повиходили надвір та й качаються по траві:

— Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись!

А Телесик із явора:

— Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись!

Вони слухають: «Де це?» Та знов:

— Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись!

А він знову:

— Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись!

Вони знову: «Що воно таке?»

Давай шукати, давай дивитися та й угледіли Телесика на яворі. Кинулись до явора та й почали його гризти. Гризли-гризли, аж зуби поламали,— а не перегризуть. Кинулись до коваля:

— Ковалю-ковалю, скуй нам такі зуби, щоб того явора перегризти!

Коваль і скував. Вони як почали знову... От-от уже перегризуть. Коли летить табун гусей. Телесик їх і просить:

— Гуси, гуси, гусенята!

Візьміть мене на крилята

Та понесіть до батенька,

А в батенька — їсти й пити,

Ще й хороше походити!

А гуси й кажуть:

— Нехай тебе середні візьмуть!

А змії гризуть-гризуть... Аж летить знову табун гусей. Телесик і їх просить.

Так і ці йому кажуть:

— Нехай тебе задні візьме!

А явір аж тріщить. Відпочинуть змії — та й знову гризуть, відпочинуть — та й знов...

Сидить сердешний Телесик,— от-от явір упаде, от-от доведеться пропасти! Коли це летить собі одним одне гусеня. Відбилось — на силу летить. Телесик до нього:

— Гуся, гуся, гусенятко!

Візьми мене на крилятко

Та понеси до батенька,

А в батенька — їсти й пити,

Ще й хороше походити!

От воно:

— Сідай! — каже та й ухопило його на крила. Та втомилось, сердешне, так низько несе. А змія за ним — чи не вхопить його — женеться. Та таки не наздогнала. От гусеня принесло та й посадило Телесика на причілку знадвору, а само ходить по двору, пасеться.

Сидить Телесик на причілку та й слухає, що в хаті робиться. А баба напекла пиріжків, виймає з печі й каже:

— Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок!

А Телесик знадвору:

— А мені?

Вони й почули.

— Що це? Чи ти чуєш, діду, щось наче гукає?

— Та то,— каже дід,— мабуть, так учувається.

То знов баба:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

— А мені? — з причілка каже Телесик.

— От же таки озивається! — говорить баба та зирк у вікно,— аж на причілку Телесик. Вони тоді з хати — та вхопили його, та внесли в хату, та такі раді!

А гусятко ходить по двору, мати й побачила:

— Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу.

А Телесик каже:

— Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його! Коли б не воно, то я б у вас і не був.

От вони нагодували його і напоїли і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло. От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

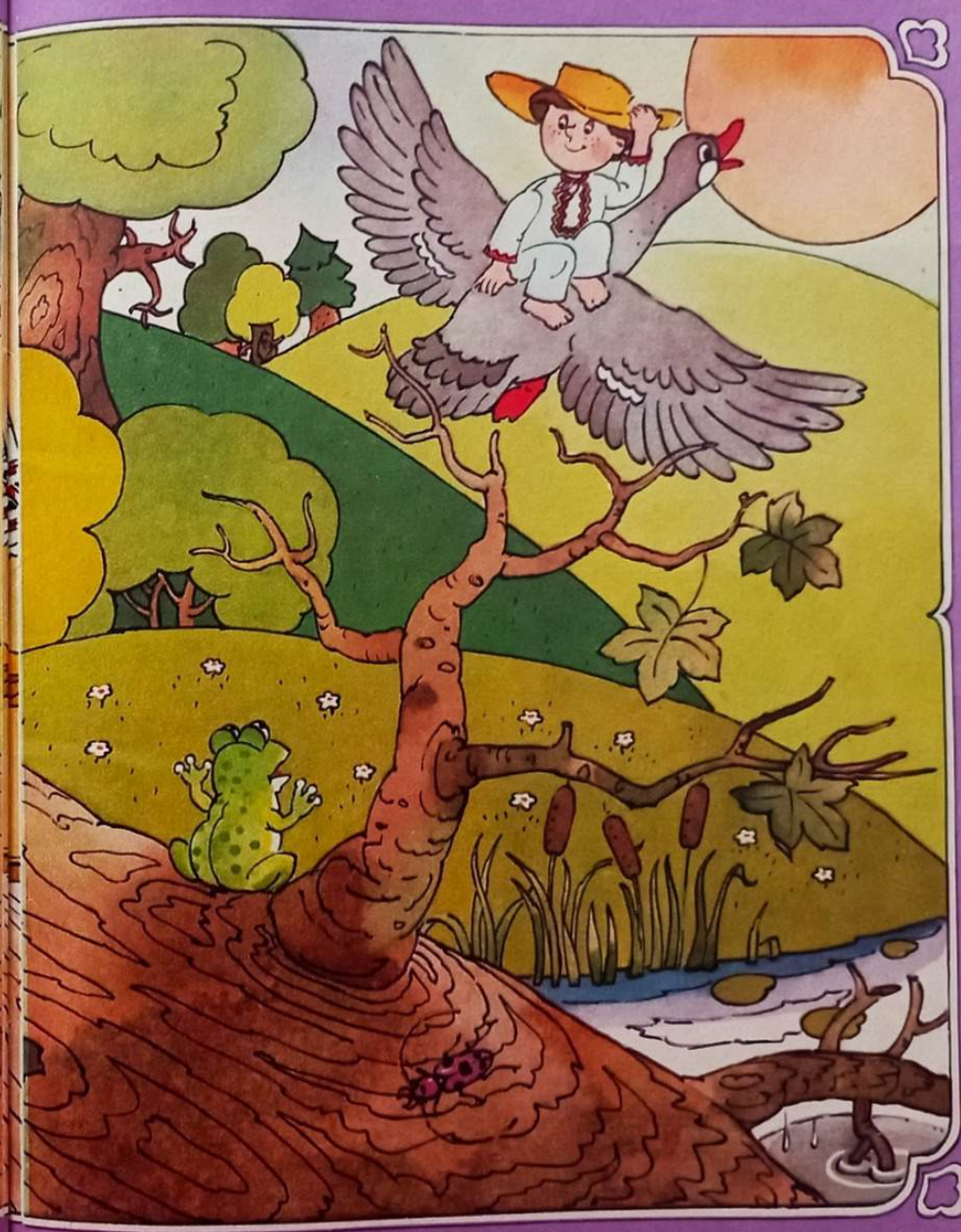

Київ «Веселка» 1990

Сказки в картинках. ТЕЛЕСИК. Книжка-картинка с элементами для раскрашивания. (На украинском языке). Для дошкольного возраста. Художник Балькин Николай Семенович. Киев «Веселка»

Редактор І. І. Бажал. Художній редактор О. І. Павленко. Технічний редактор В. І. Самборук. Коректор Р. М. Зарембовська. Н.К.

Здано на виробництво 26.06.89. Підписано до друку 09.01.90. Формат 84 × 108^{1/16}. Папір офсетний. Гарнітура літературна. Друк офсетний. Умовн. фарб.-відб. Умовн. друк. арк. 2,0. Обл.-вид. арк. 2,86. Тираж 100 000 пр. Зам. 9—4019. Ціна 30 к. Ордена Дружби народів видавництво «Веселка» (РТК «Грайлик»), 252655, Київ, МСП, Мельникова, 63. Підготовлено на замовлення Київської нотної ф-ки. 252655, МСП, Київ, Фрунзе, 51а.

Т 4803640104—124
М206(04)—89 не оголош.

© Микола Баликін, ілюстрації, 1990